

efr. § 32 Nr. 1, komme til Anvendelse, og der behøves saaledes vel ikke videre udtrykelig Bestemmelse om Feiighed, udviist af Officerer. Da Motivverne, som bemærket, indrømme, at enhver Grad af Strafværdighed, kan finde Sted, da Broden kan være momentan og undertiden mindre betydelig, synes den ubetinget foreskrevne Nedsættelse i 2den Klasse allerede vel haard, men endnu mere, naar den stedse skal forenes med Fængsel og legemlig Straf. For at en saadan undertiden usorholdsmæssig Haardhed kan undgaaes, er en Modification i Paragraphens Slutning bragt i Forslag (Nr. 71).

Til § 88.

Med Paragraphens 1ste Stykke ere nogle mindre betydelige Redaktionsforandringer bragte i Forslag (Nr. 72).

Motivverne Pag. 75 vise, at det ikke er Meningen med Paragraphens Slutningsbestemmelse at etablere en uafbeviselig Lovsformodning (præsuntio juris & de jure), men under denne Forudsætning bør det foreslaaede Tillæg rettest gives det citerede Sted (Nr. 73).

Til § 89.

Ligesom i § 88 er „Nød“ her foreslaaet forandret til „Nødvendighed“, som vel egentlig er det, der er tilstgjet. Derhos er en indskrænkende Tilføining foreslaaet given Paragraphens første Linie, i Betragtning af den altfor store Forskjel, der ellers vilde finde Sted mellem Straffebestemmelsen her og de i Paragraphens 1ste Deel efr. § 85 til § 88 foreskrevne (Nr. 74 og 75).

Til § 91.

Denne Paragraph saavel som den følgende adskiller sig deri fra § 81, at Broden, skjøndt forsætlig, grov og farlig, dog ikke er forøvet i den Hensigt at begunstige Fjenden. Dette har man formeent burde udtrykkes i Paragraphen (Nr. 76). Iøvrigt bestaaer Forskjellen mellem nærværende Paragraph og den følgende i subjectiv Henseende deri, at i hiin mere dolus end culpa ligger til Grund for Broden, og i objectiv Henseende deri, at Faren ved de i hiin omhandlede pligtstridige Handlinger er større end ved dem, som § 92 omhandler.

Til § 94.

Der er neppe Grund til at indskrænke Straffebestemmelsen i nærværende Paragraph

til det Tilfælde, at Meddelelsen skeer til fremmede Magter eller disses Undersaatter; den kunde jo ogsaa tænkes at skee til en Medundersaat, der, Meddelelsen uafvidende, kunde have isunde at benytte den til Gavn for Fjenden eller en fremmed Magt, med hvem der for Dieblisset var Fred. Naar saadan Meddelelse skeer i Krigstid, og det kan indsees, at den maatte kunne komme til Fjendens Kundskab, selv om dette ikke var tilstgjet, er der Anledning til at anvende større Strengthed end efter § 92, og den i Paragraphens Slutning foreslaaede Straffebestemmelse er derfor bibeholdt, men iøvrigt antage vi en Omredaction af Paragraphen nødvendig (Nr. 77).

5te Capitel.

Til § 95.

I 3die og 4de Linie ere et Par mindre væsentlige Redaktionsforandringer bragte i Forslag (Nr. 78 og 79).

Paragraphens sidste Punktum saavel som § 107 omhandle egenmægtig Ombytning af Tjeneste og indeholde Bestemmelser, der synes modstridende, idet hiint Forhold efter nærværende Paragraph ikke skal betragtes som Rømning, medens det derimod efter § 107 saaledes skal ansees. Det er derfor bragt i Forslag, at bemeldte Punktum udgaaer, og at et Tillæg gives § 107, saaledes at egenmægtig Ombytning af Tjeneste i intet Tilfælde udelukker Anvendelsen af Rømningsstraffen, men at Bestaffenheden af den Tjeneste, hvorfra Bedkommende unddrager sig, faaer væsentlig Indflydelse paa Straffens Grad (Nr. 80).

Til § 96.

I 3die Linie er en ubetydelig Redaktionsforandring foreslaaet (Nr. 81).

Til § 97.

Ogsaa naar Bedkommende have været forløvede fra Tjenesten og derefter ublive, synes der med Hensyn til den Formodning om, at det er Hensigten ganske at unddrage sig Tjenesten, Paragraphen etablerer mod dem, at være Grund til, ligesom naar de uden Tilladelse